



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Avtvmnalis - A Dominica Decimaquinta post Pentecosten, ad
Adventum

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 5. Cognosco meas, & cognoscunt me meæ. Difficilem quantum vis
tui curam, hæc si verba cures, facilem reddent: Cognovit me meus Pastor,
& ego novi eum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44846

FERIA QUINTA.

DE SAPIENTIA ET BONITATE PASTORIS CHRISTI SIMUL JUNCTIS AD CURANDAS SUAS OVES.

Ego sum Pastor bonus, & cognosco meas, & cognoscunt me mea Joan. 10.

VERITAS PRACTICA.

Difficilem quantumvis tui curam, hæc si verba cures, facilem reddent: *Cognovis me meus Pastor, & ego novi eum.*

RATIO EST, Quia difficilem quantumvis tui curam, facilem reddent quæcumque fidem augebunt de Sapiencia & Bonitate tui Pastoris te curantis.

Sed si hæc cures verba probe intelligere & profervidum adhibere curatio, fidem augebunt de Sapiencia & Bonitate tui Pastoris te curantis.

Itaque difficilem quantumvis tui curam, hæc si verba cures, facilem reddent: Ac proinde nunc diligenter curandum est ut probe intelligantur, & suo tempore fideliter profervantur.

I. PUNCTUM.

CUM in malis Pastoribus hoc præsertim argueret Dominus, apud Prophetam Ezechielem: *Quod infirmum fuit non consolidastis, & quod ægrotum non sanastis; quod contractum est non alligastis, & quod abjectum est non reduxistis;* Tum ibidem Ipse promittens se futurum Pastorem, mox addidit: *Quod perierat requiram, & quod abjectam erat reducam, & quod contractum fuerat alligabo, & quod infirmum fuerat, consolidabo, & quod pingue & forte, custodiam, & pascam illas in judicio.* Id est, providere, sapienter, discretè: prout curandis singulis necesse fuerit. Sic se videlicet opponit his Pastoribus qui nec satis boni essent ut vellet, nec satis sapientes ut nosset: suas curare oves: quod & ipsum modò Judæis significat, cum suam simul Bonitatem & Sapienciam his exponit Verbis: *Ego sum Pastor bonus, & cognosco meas, & cognoscunt me mea.* Quod etiam rursus dicit se

bonum, propensam in nos indicat suam voluntatem qua id omne nobis curandis velit quod profuturum cognoverit. Cum autem dicit se suas oves cognoscere, & ab eis cognosci, sic se omnium proficitur scire infirmitatem & singularia quibusvis adhibenda remedia, ut illa tam sapienter adhibeat, quam cuique fuerit opportunum: unde hoc duplex emanabit commodum, Primum quidem ut infirmi perfecte sanentur & integrè: Secundo deinde ut quantumcumque difficilis & acerba sit eorum curatio, ut sæpe accidit, facilem tamen & suavem reddat, si hæc verba sibi curent habere præsentia: familiaria; promptissima: *Cognovis me meus Pastor, & ego novi eum.*

Ratio continetur in his ipsis verbis prout jam inchoata eorum significatio declarabitur fufius in sequenti puncto. Tunc quippe quantumcumque difficilis & acerba sit tui morbi curatio, plane suavis & facilis redditur, si quid menti proponatur quod fidem augeat Bonitatis & Sapiencie tui Pastoris ac medici te infirmum curantis. Sic enim experimur in quotidianis nostris corporum curationibus ut quæ sunt acres & acerba tum mitigentur si medicum inter & infirmum intercedat explorata quædam mutua cognitionis reciprocatio, cum videlicet medicus totum ægitudinis & ægrotantis statum perfecte novit: ac vicissim cum ægrotus medici sapienciam seu scientiam ac singularem in se animi propensionem perfecte habet, tunc quid præscribit ad curationem medicus, nonne illud tanta infirmus docilitate sumet, quanta vicissim erit talis in utroque cognatio? Nonne sic Raphael qui dicitur esse medicina Dei se prius Tobie cognoscendum dedit, non quidem ut Archangelum, sed ut satis fidelem & peritum virum, cui cæcus Tobias confideret, & à quo liberetur pateretur suos liniti felle oculos?

Sic planè ac Christo nobiscum est; sic de nobis cum illo res habet; quanto de illo sentimus excellen-

Osee. 6.

excellentius, tantò quidquid de nobis Ille statuat, minus acie sentimus & molestum: *Quia ipse capit, & sanabit nos*, ait Propheta: *percuties & curabis nos*, quid est, *quia ipse capit?* Nempe quasi diceretur, quod inceperit, ipse perficeret, non est enim ex illis insipientibus qui à cæptis leviter desinunt, quia ergo cepit nos velle sanare, sanabit profecto & curabit licet percutiat, nam quod inceperit satis apertè declarat se id velle; quod autem nos curando nos percutit, Divinæ ipsius Sapientiæ quoddam arcanum est, quo novit opportunum morbis applicare remedium.

Iob. 5.

Quod & alibi sic apertè exprimitur, *Quia ipse vulnerat & medetur, percussit & manus eius sanabunt.* Id est, sicut medicus novit talem esse infirmum ut nisi vulneretur, non sanetur; sic infirmus novit talem esse medicum ut nisi vellet me sanare ac nisi sciret me vulnerandum ut saner, non vulneraret, non me percuteret. Hoc est certè de Christo sentire ut par est Christianum, & sic de Christo sentite in pœnis, hoc est pœnas penè non sentire.

II. PUNCTUM,

SED dum in panis proferentur hæc Verba: *Novit me meus Pastor, & ego novi eum*, hoc est ita de Christo sentire, hoc est revocare in mentem quam sit Bonus & Sapiens, hoc est actum fidei de utraque eius virtute producere.

1. Cor. 13.

Nam sic æger profitetur se nosse Christum sicut à Christo est cognitus, non ex æquo quidem quia ex parte tantum cognoscimus. Ille veto nos plenè totos novit; sed ex simili quadam relatione ut quemadmodum Christus novit agrum quàm sit infirmus corpore vel animo, quantis quibusve potissimum egeat remedijs, sic æger novit Christum hoc de se scire, hoc de se nosse, quod dum actu profitetur peinde est ac si diceret, mecum agit Christus sicut agendum est, agit enim sicut novit, nam me non fallit; novit verò quo mecum modo sit agendum, nam nec ipse fallitur. Ergo mecum agit sicut agendum est, id est, tam sapienter & providè quam res omninò postulat; Hoc ego novi, hoc ego me nosse affirmo, hoc me tam firmiter credere profiteor quàm constanter ore pronuntio, *Novit me meus Pastor, & ego novi eum.* Novit quid sit opus factò, novi quod ipse faciat quidquid factò sit opus. Novit me quam parum aut nihil ex me possim; novi quod supra quam possim non me oneret. Novit quousque se vis morbi extendat: novi

quod tantum remedij afferet. Et sicut ille novit quantum sit amaritudinis ad remedium afferendæ, sic ego novi quod non plus inferet quam exigit mali remedium.

Hæc enim omnia multoque plura quæ suggerit sanctus Augustinus comprehendunt illa pauca Verba, *Novit me meus Pastor, & ego novi eum.* Audi sanctum illum Doctorem, vel recole quod jam ex ipso audieris, unde pateat quàm non sit novus & inanis ille discursus qui de tali Pastore ac medico frequentatur: *Disce quàm excelsè, quàm sublimiter de illius æquitate ac Sapientia sit sentiendum Quibus te, inquit, medicamentis cures, ille novit: quibus sectionibus, quibus ustionibus, ille novit. Tu tibi agritudinem comparasti peccando, ille venit non solum fovere, sed & secare & urere. Non vides quanta homines patientur sub medicorum manibus, spem incertam homini promittentium? Sanaberis, dicit medicus, sanaberis si secuerò. Et homo dicit, & homini dicit. Nec qui dicit certus est, nec qui audit; quia ille dicit homini, qui non fecit hominem, & non perficitur scis quid agatur in homine; & tamen ad verba hominis plus nescientis quid agatur in homine credit homo subdit membra ligari se patitur, aut plerumque etiam non ligatus secatur & uritur: & accipit fortè alium paucorum dierum, jam sanatus quando moriatur ignorans, & fortasse dum curatur moritur, & fortasse curari non poterit, Cui autem promisit Deus aliquid & sefellit?*

Quod & repetens in illum Psalmi versum. *Qui sanat omnes infirmitates tuas: sive ut legit, languores tuos: languor est, inquit, sanat & omnes languores tuos. Sanabuntur omnes languores tui, noli timere. Magni sunt, inquit, sed major est medicus, Omnipotenti medico nullus languor insanabilis occurrir, tantum tu curavi te sine, manus eius ne rapillat; novit quid agat Non tantum detuleris cum fevos, sed etiam tolere cum secat. Toleram medicinalem dolorem, futuram cogitans sanitatem. Videte fratres mei in istis languoribus corporis quanta homines tolerant, ut paucos dies virtuti moriantur, & hos paucos dies incertis. Multi enim post tolerantiam maguorum dolorum cum à medicis secarentur, aut inter manus medicorum moriuntur, aut jam sani irruente aliqua agritudine defuncti sunt. Si tã sibi propinquã mortè sperarent, illos immensos dolores non susciperent tolerandos. Tu non toleras ad incertum, qui promissam sanitatem, non potest falli. Fallitur medicus aliquando, & promittit sanitate de corpore humano.*

Quare

Quare fallitur? Quia hoc nō curat quod fecit. Deus fecit corpus tuum, Deus fecit animam tuam: novit quem admodum crearet quod creavit, novit quem admodum reformet quod ipse formavit. Tu tantū sub manibus medici esto: odit enim repellentem manus suas. Non sit hoc in medici hominū manibus. Ligari se volunt homines & secari: daturī pro incerta sanitate, certum dolorem, magnam mercedem. Deus te quem facit, & corpus curat & gratiā. Ferte ergo manus eius o anima qua benedicti sum, non obliviscens omnes retributiones eius: Sanas enim omnes languores tuos, qui redimet de corruptione vitam tuam.

Nonne hoc ipsum est quod agnoscebat David dum humiliaretur, & dum sic sanaretur à Domino? durum quidem remedium; sed salubre, sed æquiter ordinatum: Cognovi Dominus quia æquitas iudicia tua, & in veritate tua humiliasti me. Quid est in veritate tua, nisi prout me nonis iam humilianda. Hoc est enim verum esse quod tale Deus novit, & quale quid novit Deus, hoc est ita verū prout novit, nec aliter. Unde in proverbii Sapiens: Pondus & cætera iudicia Domini sunt: & opera eius omnes lapides sæculi. Quid quid de unoquoque iudicat & statuit Dominus, id velut appensum est in statera & bilance, ut quantum cuique sit opus, tantum impendatur, & quidquid circa nos operatur Dominus, tam accommodatè, tam iustè, tam æquiter operatur, ac si lapides illos manu gestaret & ad opus adhiberet quibus olim ponderabantur omnia, & in sæculis servabantur.

Vel sic interpretare, sic ad numerum, ad mensuram & pondus revocata sunt omnia quæ nobiscum agi Dominus, ut tamen sit tota illa lapidea pondera quorum olim erat usus, è sæculis depromerentur, non possent unquam æquius proficere computum quàm fiat ad æquitatem omnia computata. Sunt enim ipsa æquitas, ipsa veritas, ipsa iustitia. Iudicia Domini vera, iustitia in se matipia, non egent ut ab alio iusta demonstrarentur, hoc enim ipso quo quis novit esse iudicia Domini, satis novit esse vera & iusta.

O qui attentius hæc cogitaret, quam longè aliter ac sententi homines de pœnis suis, cogitaret!

III. PUNCTUM.

SIC ergo sentendum & dicendum quibusvis in difficultatibus, NOVIT ME MEUS PASTOR, ET EGO NOVI EUM: Sic enim quantumcumque difficilem tui curam hæc verba faciem reddent, cum te actu inducent in

eam mentem ut credas & cogites quam sit ille fidelis, quam bonus & suavis qui te curandum suscepit, & qui te curando minime vulneraret nisi te noscet vulnerandū: neque id verò nosset nisi te ita esset; si autē ita est, hic urat, hic feces, ut in aeternum pareat. Nihil tam asperum quod non dulcescat cernenti manum quæ illud asperum porrigit. *Accipi calicem de manu Domini*, dicebat Propheta, & meritò; quid enim de manu illa recuses quæ sola salutem operatur & solis illis operatur mediis quæ novit & iudicat esse aptiora? Quem in sensum beatus Job quantiscumque plagis iam esset vulneratus, graviora tamen pati si Deus vellet, sic postulabat: *Qui cepit, ipse me conterat; solvat manum suam & succidas me*. Et hæc mihi sit consolatio, ut affligens me dolore, non parcat nec contradicam sermonibus Sancti. Hoc est, me divinis iudiciis & flagellis totum subjiciā. Nam, ut ait S. Gregorius, *plerumque ad nos verba Dei non sunt dictorum sonitus, sed effectus operationum*. In eo enim loquitur quod erga nos tacitus operatur. Beatus igitur Job sermonibus Dei contradiceret, si de eius percussione murmuraret, sed quid de percussore suo sentiat, indicat qui quem ferientem tolerat, Sanctum vocat.

Expendens verò accuratius Idem S. Doctor verba illa Jobi, *solvat manum suam*, & quæ sequuntur, opportunè ad rem nostram ostendit tantum abesse ut quotquot rectè sentiunt, pœnas à se avertant, quin potius ne illas avertat Deus, enixè rogant. Cum amorem, inquit, suum Conditor erga nos per verba non exercet, quasi ad feriendam nostram vitia manum ligam tenet, An non affectus sui manum ligaverat cum peccanti populo dicebat, iam non irascit tibi, & zelus meus recessit à te. *Solvete ergo manum suam* dicitur cum exercet affectum. Et post pauca: *Hinc est quod sancti viri cum de occulta erga se dispositione suspecti sunt, plerumque ipsa perimescunt, tentari appetunt, flagellari concupiscunt, quatenus incautam mentem suam & dolor erudiat, ne in hac peregrinatione via, hoste ex insidiis erumpente, sua eam detentius securitas sternat*. Hinc iterum dicit, *Ego ad flagella paratus sum*. Quia enim viri sancti mentis sua corruptionis vulnus sine purgatione non esse considerant, libenter se sub manu medici ad sectiones parant, ut aperit vulnere virus peccati si exeat quod sana cute intus occidebat. Timent, ne ultio qua suspenditur, gravior in fine servetur; ferri patientia corruptione desiderant; & dolorem vulvulnere, medicamenta salutis putant.

1er. 25,

Iob. 6.

L. 7. 1007.

c. 8.

R. 10

Et sic ergo nunc dicitur, Hac mihi sit consolatio ut affligas me dolore, non parcat, ac si aperit diceretur quia id eo hic quibusdam parcat, ut eos in perpetuum feriat, ideo me hic feriat non parcendo, ut in perpetuum parcat. Ex Afflictione enim consolator, quia corruptionis humanae purgationem sciens, ad hanc salutem ex vulnere certus reditor.

Nonne sic te consolaris fatius esset, quam te in lamenta & querelas abjicere? Sic enim tranquille dolens, minus doleres: & majus tibi meritum comparares; cum è contra, perturbatus magis doles & doloris tui minus est meritum.

Bar. 4.

Anima quior esto Jerusalem, exhortatur enim te

qui te nominavit, Circumspice Jerusalem ad orientem, & vide jucunditatem à Deo tibi venientem,

Vide in 2. p. Fer. 5. Hebdom. 2. in Quadragesima, ubi hæc habetur Veritas:

Quo in cælis corona gloriæ sumetur vultu, hoc in terra Calix sumendus est.

Et in 3. parte, Die 26. Julij.

Qui non vult mortificantem Dominum, non vult vivificantem.

F E R I A S E X T A.

DE AMORE CHRISTI PASTORIS TANTI ÆSTIMANTIS OVES SUAS, QUANTI ANIMAM SUAM.

Et animam meam pono pro ovibus meis. Joan. 10.

VERITAS PRACTICA

Qui animam suam pro mea Christus posuit, tanti æstimabilem fecit animam meam, quanti suam.

RATIO EST, Quia qui animam suam pro mea Christus posuit, redemit animam meam pretio sua.

Sed qui redemit animam meam pretio sua, tanti æstimabilem fecit animam meam, quanti suam.

Ergo & qui animam suam pro mea Christus posuit; Unde quantum me diligit, & quantum à me diligi debeat, non modo patet: sed quid sit illi, à me diligi patenter demonstratur, nempe ut pro ipso nec animæ meæ parcam, nec minoris eam in praxi faciam, quam ipse fecit, dando suam.

I. P U N C T U M.

NE quid restaret quod à Pastore circa suas oves ad firmissimam earum incoluntatem desiderari posset, uno verbo complexus omnia Dominus: Et animam meam, inquit, pono pro ovibus meis: quasi diceret, Nihil prorsus est quod non libentissimè pro eis faciam, cum vel animam meam

ponam pro ipsis. Tanti videlicet eas facio, tantumque diligo, non amore solum sensibili, sed qui nobilior est amore quem vocant appetiti-vo ut pro ipsis salvandis me exponam, pro ipsarum vita, moriar: pro ipsarum denique anima redimenda, ponam animam meam tamquam petitum & datum redemptionis pretium. O rem certà supra id omne quod admirari possis, admirandam, si præsertim tria hæc considerentur: Primum is qui animam suam ponit: deinde illi pro quibus eam ponit: ac denique modus quare res tota peragitur.

De primo, satis quidem scitur esse Dominum Jesum qui ponit animam suam; sed quis ille sit Dominus Jesus, quantum ad rem spectat de qua hic agitur, non satis ponderatur. Est enim ipse Pastor qui pro grege suo mortem obit, quod quam sit mirum & insuetum quis non videat, cum potius Pastori grex vitam suam debeat. Unde licet solum ut homo spectaretur Christus, sic tamen illum mori pro his qui non nisi per ipsum & pro ipso vivunt, excedit omnem humanum morem. Quis plantat vineam, & de fructu eius non edit? Quis pascit gregem, & de lana eius non manducat? At vero non solum homo est ille Pastor, sed simul est Deus: Quantum quantus est Deus: o cæli obstupescite, tantus ille est qui humanam & mortalem accepit vitam quam